

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 25.

Ellevte Session.

25de Møde.

Tredagen den 27de Januar.

(Forsat.)

Ordføreren (fortf.): Den ærede Landstingsmand gik dernæst over til at gjøre opmærksom paa, at Finantsministeren ikke alene skulde være enig med Kongerigets Indenrigsminister, men ogsaa med Ministrene for de andre særlige Dele af Monarchiet. Jeg skal dertil bemærke, at denne Indretning af vort Finantsystem, hvorved der gives forskjellige Finantsministre, er en Foranstaltning, som ikke ligger i nogen af de publicerede Love. Jeg troer, at det er en af de alleruheldigste for Finantsvæsenet; jeg troer, at det har viist sig, at saadanne forskjellige Finantsministre i Virkeligheden følge forskjellige Ansættelser, og at det er til Skade for det Hele og jævnlige ogsaa for en enkelt Deel. Jeg antager derfor, at denne Betragtning egentlig ikke træffer. Det maatte først godtgjøres, at det var den eneste fornuftige Maade at ordne Finantsvæsenet paa, at skabe forskellige Finantsministre. Den ærede Landstingsmand gik dernæst over til at omtale, at naar Finantsministeren skulde kunne requirere forskellige Udgifter, efter som de forfalder, saa maatte han kunne forudsige, hvorledes Udgifterne vare, og at det altsaa ikke var den virkelige Udgift, men kun den calculerede. Det forekommer mig at være et spænderligt Begreb om en Finantsminister. Der som det er saa, at Indenrigsministeren for Kongeriget virkelig er Finantsminister for Kongeriget, da veed Inden-

rigsministeren ligesaa godt som Fællesfinantsministeren, naar Udgiften forfalder; han kan ligesaa vel og bør ligesaa vel som Fællesfinantsministeren kunne gjøre sin Beregning. Men det er just, fordi jeg i saa Henseende antager, at det vilde være meget vanskeligt at finde saa mange dygtige Finantsministre her i Landet, at man havde een for hver Landsdeel, at jeg alt har udtalt, at jeg ikke anseer det for hensigtsmæssigt at have mere end een Finantsminister, der bestyrer saavel de fælles som de særlige Finantser. Den ærede Landstingsmand udhævede dernæst, at det ikke kunde være raadeligt, at det, naar Finantsministeren var kommen til Kundskab om, at en Calculé, der var gjort over Indtægter i Finantsloven, ikke vilde slaae til, skulde berøve paa ham alene, om der skulde kræves Tilskud af de enkelte Landsdele. Det forekommer mig, at her er Spørgsmaalet simpeltthen det: Paaligger det Finantsministeren at gjøre Udvei til de forskellige Udgifter, saaledes som de forfalder i Finantsaaret? og at det maa bevares saaledes, at det bliver Finantsministerens Sag at træffe de Foranstaltninger, der ere nødvendige for til rette Tid at dække Udgifterne, og derved at tage Hensyn til de Udgifter, der falde eller allerede ere faldne. Det er jo bekjendt, at Forholdet imellem Finantsministeren og de forskellige Ministerier kan ordnes paa forskjellig Maade, men det er vist, at ingen særlig Minister kan være berettiget til at komme og forlange Penge til sit Departement, naar han synes. Dette Forhold er ordnet paa forskjellig Maade i de forskellige Lande. Saavidt jeg veed, er det i Belgien ordnet paa den Maade, at alle Ministre den